

A szegény londoni magyarok mítosza

2018 január 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Hónapok óta figyelem, ahogyan a külföldön dolgozó magyarok aduásszá váltak az ellenzék kezében. Van, akinek megéri, van, akinek nem. Egyesek prima munkakörülmények közé kerülnek, másokat naponta megaláznak, levegőnek néznek. Tényleg nincs közös halmaza a különféle történeteknek, hallunk ilyen is, olyat is. Hónapok óta figyelem, ahogyan a külföldön dolgozó magyarok aduásszá váltak az ellenzék kezében. Ahogyan szemérmetlen farizeussággal egy kalap alá veszik őket, és mintegy választói csoportként játsszák ki őket a kormány ellen. Jó, tudom, kampány van, de mégis.

A londoni magyarok kifejezés valamiféle bunkósbottá vált azok kezében, akik az orbáni zsarnoksággal magyarazzák, hogy nem mindenki él és dolgozik itthon. És bár máshol is dolgoznak időlegesen vagy hosszú távon honfitársaink, érthető okokból mégis a Nagy-Britanniában élő magyarokról beszélünk a legtöbbit, talán mert messze vannak, talán mert ennyien még soha nem éltek ott, mint manapság, ki tudja?

A számháborúba – hogy akkor voltaképpen hány magyar is tartózkodik Nagy-Britanniában, és ebből mennyi Londonban – a magunk részéről nem megyünk bele. Mi a hivatalos brit statisztikai hivatalnak hiszünk, amely szerint [nagyjából 100 ezren vannak](#), de ebben nemcsak a Magyarországon születettek, hanem valamennyi magyar benne van. Valószínűleg valamennyivel többen is dolgozhatnak a szigetországban, de hogy mennyien, azt senki sem tudja. A kormány bírálói hajlamosak felnagyítani ezt a számot, de kizárólag az érzéseikre hagyatkoznak, és aztán ezek az érzések vernek – roppant indulattal fodrozódó – hullámokat a magyar közéletben. „A volt osztályom fele kint van”, „a faluból már negyvenen Londonban dolgoznak” – ismerjük ezeket a mondatokat. Mindenkit felírni az angliai magyarok nevét tartalmazó szegényfalra azonban nem lehet.

Már csak azért sem, mert nem szegény, hanem teljesen normális dolog külföldön élni és dolgozni. Pontosan ezért csatlakoztunk az Európai Unióhoz: szuverenitásunk egy részének feladásáért cserébe – mások mellett – munkalehetőségeket, szabad mozgást nyertünk. Beszédes tény, és ezen semmilyen kormányellenes propaganda nem tud változtatni, hogy a volt szocialista országok közül arányában kevesen távoztak Magyarországról külföldre. Semmi baj azzal, hogy uniós csatlakozásunk óta nagyjából megduplázódott a Nagy-Britanniában élő magyarok száma. Máshol meg megtriplázódott. Vagy megötszörözött. Ebben tehát önmagában semmi meglepő sincs, és teljesen normális, hogy a mai, nyitott világban valaki felpattan egy repülőgépre, és pár óra múlva munkába áll egy másik uniós országban.

Már csak azért sem, mert a külföldön élők és dolgozók nagy része egy idő után hazatér. Van, aki néhány hónap, mások néhány év múlva. Ismerek olyan családot, akik egy évtized után számolták fel londoni életüket és költöztek haza.

A kiköltözötteknek nincs közös politikai, szociológiai, iskolázottsági halmaza. Ahány ember, annyi ok van arra, hogy miért dolgoznak Angliában. Akad nyelveken beszélő, brit kollégáival versenyképes sebészorvos, akinek már itthon is volt valamiféle egzisztenciája. Van köztük friss diplomás, aki itthon nem talált jó munkát, ezért most Angliában végez rossz munkát, de legalább megfizetik. Van egy itthon és kint is nincstelen réteg, nekik minden félretett fillér nyereség. Sokféle történet akad. A legtipikusabb mégis az, hogy [a kinti magyarok pincérek, pultosok vagy recepciósök](#), a brit statisztikai hivatal pedig arra is felhívja a figyelmet, hogy a régiókból érkezők 40 százaléka végez annál rosszabb munkát, amelynél [jobb is lehetne a végzettsége alapján](#).

Magyarul, az itthoni léthelyzet pontos lenyomata a kintinek. Akinek már volt itthon egzisztenciája, van félretett pénze és nemzetközi szakmája (pl. informatikus), kint is vígan él. Aki itthon szerzett egy felesleges diplomát, ahelyett, hogy szakmát, mesterséget tanult volna, kint ugyanúgy nem tud mit kezdeni a képzésével, mint itthon. Ami fent van, az van lent, ami kint, az van bent. Csodák nincsenek. Annyit érsz, amennyire képzett vagy, amennyire értesz, vagy nem értesz valamihez.

A különbség – amint azt sok angliai magyar elmondja – a pénz. Való igaz, látszólag hatalmas különbség négyszeres-ötszörös pénzt keresni ugyanazért a munkáért. A gond csak az, hogy ha az itthoni problémákat maga mögött hagyja az ember, újak türemkednek azok helyére. Van, aki megoldja, van, aki nem, de a többség mégis fontról fontra halad, drága a bejárás, drága a szállás, kevés a megtakarítás, alacsonyabb életszínvonalra kényszerül még az itthoninál is. És van, akinek ez megéri, van, akinek nem. Egyesek prima munkakörülmények közé kerülnek, másokat naponta megaláznak, levegőnek néznek. Tényleg nincs közös halmaza a különféle történeteknek, hallunk ilyen is, olyat is.

Két dolgot senki nem engedhet meg magának. Ha itthon él, nem nevezheti árulónak, rabszolgának, csicskának azokat, akik külföldön boldogulnak. Annál is inkább, mert nem látunk bele a másik ember fejébe, nem tudjuk, mennyi időre szegődött külföldre, mit tervez, mire győjt, mi a minimális célja. Teljesen más élethelyzet családdal

kiköltözni, szívósan, keményen dolgozni egész álló nap, mint kalandorként, nyelvtudás nélkül kint ténferegni. Azokat sem ítélnék el, aki nem óhajtának hazatérni, akik annyira jól érzik magukat választott hazájukban, hogy anyagi vagy érzelmi megfontolások miatt végleg kint maradnak. Hogy az ilyen emberek, családok egy-két nemzedéken belül elvesznek a magyarság számára, evidencia, még akkor is, ha ők nem tudják. Az első nemzedék még ragaszkodik a nyelvhez, a szokásokhoz, közel van hozzá az óhaza, de a gyermekeik és az unokáik már teljesen másképp élnek, lazul, majd végleg megszűnik a magyarsághoz fűződő kötélek. Ez azonban csak látszólag tragikus: egyetlen nemzethez sem kötelező tartozni, az ember maga választja meg a sorsát. Viszont semmilyen kormányra, politikai körülményre nem lehet ráfogni, ha valaki hazát cserél, s bár kétségkívül ez a legkönnyebb eljárás, azért a tény még tény marad: senki nem tartott pisztolyt a fejéhez, ő választotta meg a sorsát.

A másik, amit senki nem engedhet meg magának, hogy külföldre költözve lenézi, gyalázza az itthon élőkét. Sajnos erre a magatartásra is látunk elég példát. Előfordul, hogy a kint dolgozó kissé elveti a sulykot, és magát bátor, vállalkozó szellemű embernek állítja be, az itthon maradottat pedig elmaradott bunkónak, aki asszisztál az Orbán-diktatúrához. Kifejezetten vicces, amikor londoni mosogatólányok osztják az ésszt, komplett életvezetési tanácsokat adnak művelt, intelligens embereknek, akik történetesen itthon élnek, de ezerszer világlátottabbak, felelősségteljesebb a munkájuk, egzisztenciájuk van, és nem szorulnak rá mások bölcsekedéseire.

A legjobb az volna, ha egyáltalán nem gyalázkodnánk, de ilyen dőreség volna kérni. Valamit csak kell kezdeni a kormánnyal, akár ellene, akár mellette beszélünk. Hogy a kormánynak történetesen semmi köze ahhoz, hogy itthon élsz vagy kint dolgozol? Lehet, hogy így van – de kit érdekel? Nem is beszélgetés, amibe nem keverünk valami politikát.

Hiszen magyarok vagyunk.

Szentesi Zöldi László - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

